

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **M. M. M.**, narozený X
státní příslušník Bangladěše
tč. v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Křížíkova 8, 186 31 Praha 8

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 14. 2. 2024, č. j. KRPS-217796-57/ČJ-2023-010022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou k poštovní přepravě dne 28. 2. 2024 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2024, č. j. KRPS-217796-57/ČJ-2023-010022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla podle § 124 odst. 3 a § 125 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2024 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem vyhoštění o 90 dnů.
2. Žalobce v žalobě nejprve zcela obecně namítal, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zejména pak čl. 8 Listiny základních práv a svobod, která byla jako součást ústavního pořádku České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

vyhlášena usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“).

3. Konkrétně pak namítl, že žalovaná nesprávně posoudila existenci reálného předpokladu jeho vyhoštění do Bangladéše a délku prodloužení zajištění nad 180 dní stanovila nepřezkoumatelným způsobem. Ode dne omezení žalobcovy osobní svobody (25. 8. 2023) bylo napadeným rozhodnutím prodlouženo trvání zajištění již na celkových 270 dnů, a to v situaci, kdy zajištění je zcela mimořádným institutem cizineckého práva zásadně omezujícím osobní svobodu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná v jeho případě nepostupuje aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí bez zbytečných průtahů a že zajištění v jeho případě nesměřuje k cíli vyhoštění. Dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti vyhoštění uskutečnit. Ačkoliv byly na příslušné velvyslanectví veškeré dokumenty potřebné ke zjištění totožnosti žalobce zaslány již dne 4. 9. 2023, ke dni podání žaloby stále nebyla žalobcova totožnost ověřena a nebyl mu vydán náhradní cestovní doklad, třebaže podle žalované k ověřování totožnosti dochází v časovém rozmezí 4 až 5 měsíců. Velvyslanectví na písemnosti nereagovalo a požadovalo opakované zaslání žalobcových dokumentů s tím, že byly ztraceny a nepodařilo se je dohledat. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního dokladu přitom představuje relevantní skutečnost pro hodnocení uskutečnitelnosti vyhoštění. Pro ukončení zajištění přitom postačí, že reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje (což je právě případ žalobce).
4. Z napadeného rozhodnutí podle žalobce vůbec neplyne, na základě čeho se žalovaný domnívá, že ke zjištění žalobcovy totožnosti, vystavení náhradního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde právě v horizontu 90 dnů, o něž bylo jeho zajištění prodlouženo, jestliže za celou předchozí dobu zajištění totožnost ověřena nebyla a příslušné dokumenty musely být na velvyslanectví zasílány opakovaně. Žalovaná popisuje, co již v řízení učinila, ale neuvádí, jaké úkony ještě bude nutné v řízení provést. Odhadovaná minimální doba ověření totožnosti v rozsahu 4-5 měsíců je v případě žalobce irelevantní, jestliže se žalovanému nepovedlo nic zjistit ani v uplynulých 180 dnech. V případě nestandardního prodloužení doby zajištění nad 180 dní se zvyšuje důraz kladený na kvalitu odůvodnění, a to včetně vyličení skutečností, jež vedly k překročení lhůty, a vyličení stavu řízení, což ovšem žalovaná odbyla jen konstatováním, že nemohla žádné úkony urychlit. Žalovaná fakticky jen převzala odůvodnění předchozích rozhodnutí a s výjimkou doplnění zmínky o chybějící reakci velvyslanectví na její písemné urgencye důvody prodloužení zajištění nezměnila. Z toho důvodu je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. V závěru pak žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě s tím, že výkonem napadeného rozhodnutí mu vzniká nepoměrně větší újma omezením jeho osobní svobody.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsala okolnosti zajištění žalobce, zrekapitulovala obsah jeho výslechu a zopakovala základní průběh řízení. Uvedla, že je přesvědčena, že napadené rozhodnutí má dostatečný podklad v předloženém správním spise a že je řádně odůvodněno. Žalobce vstoupil úmyslně na území bez platného cestovního dokladu (jeho kopie nestačí) a žalované tak nezbylo, než žalobce zajistit, jelikož nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Žalovaná okamžitě zaslala všechny potřebné dokumenty Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství“), které dne 4. 9. 2023 prostřednictvím elektronického systému RCMS Bangladéše sloužícího k ověřování totožnosti výhradně elektronickou formou požádalo o ověření žalobcovy totožnosti.

Z opakované komunikace s bangladéšskou stranou vyšlo v lednu 2024, že v důsledku technických problémů systému RCMS nemohou žádosti o ověření totožnosti dohledat, a proto byly žádosti prostřednictvím evropského styčného důstojníka pro migraci předány přímo vládě v Dháce a dne 12. 2. 2024 byly znovu zaslány k žádosti pracovníka velvyslanectví elektronicky za účelem zajištění rychlejšího ověření. V minulosti přitom mělo ředitelství s bangladéšským velvyslanectvím dobrou spolupráci a stejné zkušenosti měly i jiné členské státy, byť samotné ověřování trvalo (i bez technických problémů) i 6 měsíců. Následně po ověření totožnosti je pak nutné cestovní doklad zpracovat ručně, zaslat jej diplomatickou poštou a následně obstarat letenky, což může trvat dalších 14 dnů. Žalovaná je přesvědčena, že postupovala v souladu s § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a že činila veškeré kroky, které činit měla. Průtahy nebyly způsobeny policií, nýbrž bangladéšským velvyslanectvím, aniž by ovšem bylo namístě se domnívat, že by žalobcova totožnost neměla být ověřena. K tomuto ověření a k vydání náhradního cestovního dokladu došlo dne 27. 2. 2024 a žalovaná ihned po jeho doručení dne 6. 3. 2024 požádala ředitelství a zajištění náležitostí pro realizaci vyhoštění. Proces zjišťování totožnosti je tedy u konce a v současnosti se již čeká pouze na zajištění letenky. K realizaci vyhoštění tak již může dojít v řádu několika dní. Závěrem proto žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

7. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje i všechny nezbytné náležitosti. Je tedy věcně projednatelná. Soud proto přezkoumal meritorně napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v kontextu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Dokazování soud neprováděl, jelikož k posouzení žalobních bodů dostačoval obsah předloženého správního spisu.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 24. 8. 2023 zajištěn v Jenči u Prahy spolu s dalšími osobami, které vyskočily z dodávky a posléze byly vypátrány policejními hlídkami. Žalobce u sebe neměl doklad totožnosti, jen dva mobilní telefony a hotovost.
10. V rámci výslechu v den zadržení žalobce za přítomnosti tlumočníka do hindštiny sdělil své osobní údaje (nepřesnost v zápisu křestního jména a dne narození byla posléze vysvětlena) uvedl, že v Bangladéši má ženu a dvě děti, k nimž se chce vrátit. Od roku 2006 do června 2023 pracoval v Dubaji a od června 2023 pracoval jako kuchař v restauraci na pracovní vízum v Rumunsku. Protože mu ale zaměstnavatel neplatil a odmítl mu vrátit cestovní pas, domluvil se s převaděčem, který jej sám kontaktoval, aby jej odvezl do Itálie, kde mu slíbil sehnat práci v restauraci. Nezjišťoval, co potřebuje ke vstupu do jiné země EU, a věřil převaděči. V Temešváru nastoupil do nákladového prostoru dodávky, o kus dál nastoupili i další jemu neznámí cizinci a po celém dni a noci jízdy jim bylo řečeno, aby vystoupili s tím, že už jsou v Itálii, což se ovšem ukázalo, že není pravda, když je chytila policie při hledání autobusové zastávky. Žalobce si pamatoval a sdělil číslo svého pasu a den a místo jeho vydání. Má u sebe 480 EUR, což by mělo stačit na vycestování, v návratu do Bangladéše mu nic nebrání. V ČR nemá žádné vazby ani žádné místo, kde by se mohl zdržovat, vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, chce se vrátit ke své rodině do Bangladéše.

11. Dne 25. 8. 2023 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle nějž je vycestování žalobce do Bangladéše možné. Téhož dne odbor zahraničních vztahů Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ověřil, že žalobce je držitelem platného cestovního pasu čísla sděleného žalobcem a též rumunského pracovního víza platného od 1. 8. do 29. 10. 2023 a zaslal žalované kopii jeho strany s identifikačními údaji žalobce. Dne 25. 8. 2023 žalovaná s odkazem na § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 rozhodla o správním vyhoštění žalobce z důvodu jeho pobytu bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu a uložila mu zákaz vstupu na dobu 3 let. Tentýž den žalovaná také požádala ředitelství o zjištění totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu.
12. Dne 25. 8. 2023 konečně žalované též rozhodla podle § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, což odůvodnila zahájením řízení o jeho vyhoštění, nemožností aplikovat zvláštní opatření, jelikož žalobce nemá žádné místo, kde by se mohl zdržovat a jsou pochyby o jeho spolupráci, vzhledem k tomu, že přicestovat nelegálně a chce odcestovat do Itálie za prací, tím, že vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, a konečně nutností obstarat v součinnosti s ředitelstvím do bangladéšského velvyslanectví náhradní cestovní doklad pro žalobce, přičemž délku tohoto procesu nelze v tuto chvíli predikovat.
13. Den 13. 11. 2023 ředitelství žalované sdělilo, že dne 4. 9. 2023 požádalo prostřednictvím elektronického systému RCMS o ověření totožnosti žalobce a že aktuálně je dle tohoto systému žádost nadále v procesu prověřování. To potvrdil na písemnou žádost ředitelství ze dne 11. 10. 2023 telefonicky i konzulární pracovník velvyslanectví dne 9. 11. 2023. Ředitelství dále uvedlo, že v roce 2022 byla s bangladéšským velvyslanectvím dobrá spolupráce, ovšem přibližná doba ověření totožnosti se pohybovala v horizontu minimálně 4 až 5 měsíců, přičemž za rok 2023 žádné zkušenosti se spoluprací nejsou. V návaznosti na vydání náhradního cestovního dokladu Velvyslanectvím Bangladéše v Berlíně bude tento doklad zalán diplomatickou cestou ředitelství, což může trvat dalších 14 dnů a dalších 14 dnů zabere zajištění letenky pro dobrovolný návrat, o nějž žalobce požádal.
14. Dne 14. 11. 2023 žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodla o prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů. V odůvodnění mj. zrekapitulovala obsah sdělení ředitelství a uvedla, že předchozí lhůta nebyla pro realizaci vyhoštění z důvodu věcné složitosti a časové náročnosti dostatečná, ale že s ohledem na podkladové materiály, protokol o výsledku žalobce a sdělení ředitelství dospěla k závěru, že je zde reálný předpoklad pro uskutečnění výkonu správního vyhoštění.
15. Den 13. 2. 2024 ředitelství žalované sdělilo (vedle dříve uvedeného), že dne 6. 12. 2023 telefonicky od pracovníka spravujícího systém RCMS zjistila, že proces ověřování totožnosti žalobce nadále probíhá, ale bylo přislíbeno vyřízení veškerých žádostí do konce prosince 2023. Při další komunikaci ale bylo dne 24. 1. 2024 od jeho nástupce na bangladéšském velvyslanectví zjištěno, že v důsledku technických obtíží RCMS a výměny správce byla práce na několik týdnů zastavena, a následně dokonce bangladéšská strana sdělila, že nemůže podané žádosti v systému RCMS dohledat. Za asistence evropského styčného úředníka pro migraci proto byly všechny žádosti předány bangladéšské vládě v Dháce a pracovník bangladéšského velvyslanectví již aktuálně má přístup k podaným žádostem, které by měly být včas zpracovány. K poslední žádosti ředitelství pak dne 12. 2. 2024 pracovník velvyslanectví sdělil, že se žádostmi momentálně zabývají odpovědné orgány a že další informace o postupu sdělí do konce února. Dále ředitelství připomenulo dosavadní dobré

zkušenosti se spoluprací s bangladéšským velvyslanectvím v roce 2022 s tím, že žádosti vložené ve druhé polovině roku 2023 zůstaly zatím bez odezvy z důvodu technických problémů na bangladéšské straně. Z pracovní schůzky se zástupci členských zemí EU, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) a Bangladéše konané dne 1. 12. 2023 vyplynulo, že délka vyřízení žádostí v RCMS se pohybuje kolem 6 měsíců i bez technických problémů, protože velvyslanectví v Berlíně zpracovává i téměř 1 000 žádostí z Německa, a je tak pracovně vytíženo. S ohledem na vysokou hustotu zalidnění je důležité v žádosti přesně uvést místo bydliště v Bangladéši, ovšem žalobce neuvedl konkrétní místo, nýbrž jen oblast, v níž žije, což prodloužilo dobu zajištění. Po vydání náhradního cestovního dokladu bude ještě třeba cca 14 dnů na jeho předání diplomatickou poštou a 14 dní na zajištění letenky. Vzhledem k vyjádřením pracovníka bangladéšského velvyslanectví a spolupráci IOM a evropského styčného úředníka pro migraci nicméně zde je reálný předpoklad realizace vyhoštění v době nov prodloužené doby zajištění.

16. V návaznosti na toto sdělení žalovaná dne 14. 2. 2024 vydala napadené rozhodnutí, jímž podle § 124 odst. 3 a § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem vyhoštění o dalších 90 dnů. V jeho odůvodnění zrekapitulovala obsah sdělení ředitelství ze dne 13. 11. 2023 a 24. 1. 2024 a uvedla, že žalobce nadále nemá jakýkoliv platný cestovní doklad, ověřování jeho totožnosti trvá, a předchozí lhůta tak nebyla pro realizaci vyhoštění z důvodu věcné složitosti a časové náročnosti dostatečná. I nadále jsou splněny podmínky pro zajištění žalobce, neboť je zde reálný předpoklad pro uskutečnění výkonu správního vyhoštění, což žalovaná dovozuje na základě zohlednění „veškerých výše uvedených skutečností“, podkladových materiálů získaných z moci úřední, protokolu o výsledku žalobce a sdělení ředitelství. I přes řádné úsilí policie dochází ke zpoždění ověřování totožnosti žalobce na straně Bangladéše. Prodloužení zajištění žalovaná považuje za zcela přiměřené nutným krokům, které byly a ještě budou muset být provedeny k vykonání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž žalované není známo, že by se skutkové okolnosti, na základě nichž byl žalobce zajištěn, změnil. Naopak sám žalobce požádal o dobrovolný návrat. Žalovaný prodloužením zajištění žalobce netrestá, nýbrž zajišťuje, aby realizace vyhoštění nemohla být zmařena. V situaci, kdy žalobce zanechal svůj cestovní doklad u zaměstnavatele v Rumunsku a cestoval neoprávněně do jiných členských států EU s tím, že jeho cílem je Itálie, se žalovaná obává, že by žalobce mohl chtít cestovat dále. V tuzemsku přitom nemá žádné bydliště ani zázemí a nikoho zde nezná, takže nelze zajištění nahradit zvláštním opatřením, a kromě toho nemá ani prostředky na vycestování, nehledě na to, že bez cestovního dokladu mu není možné vůbec obstarat letenku. Až na tuto skutečnost ale jeho návratu do Bangladéše nic nebrání. Napadené rozhodnutí bylo žalobci, který neumí číst a psát (jen se podepisovat), přetlumočeno dne 15. 2. 2024.
17. Dne 6. 3. 2024 ředitelství žalované sdělilo, že pro žalobce zajistilo náhradní cestovní doklad. Dle připojené kopie tento doklad vydalo Velvyslanectví Bangladéše v Berlíně dne 27. 2. 2024. Žalovaná obratem ředitelství požádala o zajištění dalších nezbytných náležitostí pro realizaci vyhoštění.
18. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména

tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

19. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
20. Podle § 125 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (odst. 1 věta první). Policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad tuto dobu za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí [odst. 2 písm. c)]. Doba trvání zajištění v takovém případě nesmí překročit v souhrnu 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (odst. 3 věta první).
21. Podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.
22. V projednávané věci žalobce brojí proti prodloužení doby zajištění napadeným rozhodnutím o 90 dnů. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby zajištění je v § 125 zákona o pobytu cizinců stanovena *relativně určitě*, neboť je stanovena pouze maximální délka této doby (90, 180, 365 nebo 545 dnů dle režimu zajištění). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí *správního uvážení*. V přezkumu použití správního uvážení správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, zda řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jinými slovy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může soud přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. NSS k tomu v uvedeném usnesení konstatoval, že „[s]právní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž *přiměřenost* délky zajištění.
23. Předpokladem prodloužení zajištění je skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Nezákonnost

rozhodnutí o prodloužení doby zajištění přitom nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, nebo ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40).

24. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39). V odůvodnění délky stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Z další judikatury NSS vyplývá, že nároky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění se váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a odůvodnění potřeby prodloužení doby zajištění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).
25. Požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Jako určité nezbytné minimum v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění v případě cizinců bez cestovního dokladu je však zásadně třeba jednotlivě odhadnout alespoň dobu potřebnou pro komunikaci se zastupitelským úřadem včetně vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností žalované s konkrétní zemí a dále dobu obvykle nezbytnou k zabezpečení přepravních dokladů při realizaci přepravy do země původu (srov. přiměřeně rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016-26, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017-61).
26. Soud se tedy v intencích shora uvedených východisek zabýval tím, zda stanovení konkrétní doby prodloužení trvání omezení svobody žalobce odpovídá skutkovým okolnostem jeho případu a zda nebylo svévolné. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí požadavkům na odůvodnění výroku o stanovení doby prodloužení zajištění, byť jen hraničně, vyhovuje.
27. Žalovaná sice důvody, proč se domnívá, že realizace vyhoštění žalobce je možná, vyjádřila neurčitými odkazy na „*veškeré výše uvedené skutečnosti*“, „*podkladové materiály získané z moci úřední*“, či „*protokol o výsledku žalobce*“, které z pohledu přezkoumatelnosti nemohou obstát. Jsou totiž zcela neurčité, jelikož odkazují na předchozí 3,5 strany textu, na různorodé podklady či na obsáhlý výsledek, aniž by bylo jednoznačně identifikovatelné, které jeho pasáže mají na mysli. Ve skutečnosti tak jde spíše o nicneříkající fráze, které postrádají sdělný obsah. Vedle této „*slovní vaty*“ ovšem dodala též odkaz na jednoznačně identifikovatelná sdělení ředitelství, která se svým obsahem věnují právě popisu relevantních skutečností pro posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění. Z výše připojeného

shrnutí těchto sdělení ze dne 13. 11. 2023 a 24. 1. 2024 (a resp. i jejich úplného obsahu založeného ve správním spise) přitom plynou základní důvody, proč žalovaná nadále považovala vyhoštění žalobce za realizovatelné, přičemž soud tyto argumenty považuje v mezích přípustného přezkumu správního uvážení, jímž v dané otázce žalovaná disponuje, za hájitelné. Právě konkrétnost a podrobnost obsahu těchto sdělení zachraňuje situaci a dodává potřebné argumenty nezbytné pro závěr soudu o dostatečném zdůvodnění napadeného rozhodnutí ve sporné otázce realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce.

28. Z těchto sdělení totiž plyne, že v minulosti byla spolupráce s bangladéšskou stranou dobrá a funkční, pokud jde o samotné ověření totožnosti (konkrétně je zmiňováno vyhovění 13 ze 14 žádostí uplatněných systémem RCMS v roce 2022), ale poněkud zdoluhavá, když vyřízení běžně trvá (a to pro všechny členské země EU) i 6 měsíců. Ze sdělení zároveň vyplynulo, že bangladéšská strana bohužel v roce 2023 čelila určitým blíže nespecifikovaným technickým potížím s elektronickým systémem RCMS vedoucím ke ztrátě podaných žádostí, již předchozí pracovník velvyslanectví patrně nechtěl přiznat, nicméně na počátku roku 2024 došlo k výměně pracovníka a zároveň byly mezitím podklady k žádostem nedostupným v důsledku technického problému předány přímo bangladéšské vládě. Za daných okolností (po překonání technického problému se ztrátou žádosti) tak bylo možné očekávat, že v horizontu několika měsíců by konečně mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu. V návaznosti na to pak stanovisko ředitelství jasně definovalo, že bude zapotřebí ještě dvakrát cca 14 dnů na fyzické předání náhradního cestovního dokladu diplomatickou poštou a na zajištění letenek pro dobrovolný návrat žalobce.
29. Vzhledem k tomu, že ze sdělení ředitelství nebylo přesně patrné, kdy přesně byly žádosti předány bangladéšské vládě (patrně koncem roku 2023, ale nic bližšího zmíněno není), bylo by možné očekávat vydání náhradního dokladu cca v březnu až květnu 2024 (při minimální délce 4-5 měsíců a obvyklé 6 měsíců) a samotnou realizaci vyhoštění o měsíc později. Prodloužila-li tedy žalovaná omezení osobní svobody žalobce započaté dne 24. 8. 2023 napadeným rozhodnutím potřeby o 90 dnů, tj. do 20. 5. 2024, jeví se být toto prodloužení adekvátní tehdy známým okolnostem, z nichž ani nebylo možné dovozovat, že by kladné vyřízení žádosti o vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce bylo nepravděpodobné.
30. Ze samotné ztráty žádosti v důsledku technických problémů bangladéšského elektronického systému přitom nelze dovozovat obavu, že by po odstranění, resp. obejití tohoto problému přímou komunikací s vládou Bangladéše, neměla spolupráce probíhat obdobně úspěšně jako v minulosti. Soudu není známo, že by např. bangladéšská strana vyjádřila neochotu spolupracovat při navracení jejích občanů nebo něco podobného. Žalobce v tomto směru ostatně na nic jiného než na ztrátu žádosti nepoukazuje, což sice je skutečnost nemilá, ovšem zaprvé napravitelná a zadruhé vzniklá na straně země původu žalobce, kterou tudíž nelze přičítat žalované k tíži. Zároveň toto zdržení nedosáhlo takové míry, aby nebylo možné vyhoštění realizovat v maximální zákonem stanovené lhůtě, která v tomto případě činí podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 365 dnů a končila by 23. 8. 2024. Ze správního spisu neplyne, že by na průtahích měly jakýkoliv podíl orgány České republiky. Naopak žalovaná jednala vždy bezodkladně a ředitelství opakovaně aktivně ověřovalo stav řízení na bangladéšském velvyslanectví a spolupracovalo v této záležitosti i na evropské úrovni, aby se podařilo překonat zádrhel na bangladéšské straně. Zdržení tak bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů Bangladéše v kombinaci s tím, že sám žalobce cestoval bez cestovních

dokladů. Ve smyslu již výše zmíněných rozsudků NSS č. j. 6 Azs 353/2018-20 a č. j. 10 Azs 275/2015-40 tak s touto situací nelze spojovat důsledek v podobě nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Je na žalobci, aby se odškodnění za újmu, jež mu v důsledku prodlev při ověřování jeho totožnosti bangladéšským velvyslanectvím, případně nahradila jeho země původu.

31. Ostatně lze *obiter dictum* poukázat, byť jde již o okolnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí, na to, že den před odesláním žaloby bangladéšská strana skutečně náhradní cestovní doklad žalobci vydala a že tedy lze očekávat, že ještě v průběhu března 2024 dojde k jeho navrácení do země původu, čímž bude ukončeno jeho zajištění.
32. S ohledem na uvedené tedy soud k žalobcem rozporované otázce uzavírá, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť obsahuje prostřednictvím odkazu na sdělení ředitelství srozumitelné a akceptovatelné důvody pro závěr, že vyhoštění žalobce bude realizovatelné v době prodloužení zajištění. Detailní obsah sdělení ředitelství ze dne 24. 1. 2024 odpovídá právě zvýšenému důrazu, jenž je třeba klást na odůvodnění prodloužení zajištění nad základní dobu 180 dnů stanovenou v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Právě z údajů obsažených ve sdělení ze dne 24. 1. 2024 o tom, že se podařilo překonat problém s elektronickým systémem RCMS, vyplynulo, že došlo ke změně okolností rozhodných pro rozhodnutí o prodloužení zajištění. Původní důvody (nijak nespecifikované tvrzení, že je žádost velvyslanectvím nadále projednávána) uvedené v předchozím rozhodnutí o prodloužení zajištění by skutečně již s ohledem na nastalý časový odstup nemohly obstát, nicméně napadené rozhodnutí se opírá již o důvody aktualizované ve sdělení ředitelství ze dne 24. 1. 2024.
33. Pokud jde konečně o obecný odkaz žalobce na základní zásady činnosti správních orgánů a na porušení Listiny a Úmluvy, tento odkaz nad rámec výše vypořádaných konkrétních žalobních bodů sám o sobě žalobním bodem není, jelikož není vztažen ke konkrétním skutkovým okolnostem žalobcova případu. Proto se touto argumentací soud blíže nezabývá.
34. S ohledem na shora uvedené soud tudíž žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce